

[Poul Dam.]

har lov til at gøre det her eller andetsteds — vil også diskutere nogle af de andre problemer, der hænger sammen med det.

Poul H. Møller (KrF):

Jeg er enig med hr. Tastesen på det punkt, at andre landes lovgivning ikke nødvendigvis skal være retningsgivende for os herhjemme i vort land. Jeg skal ikke lægge skjul på, at vi i kristeligt folkeparti ser med nogen ængstelse på det fremsatte forslag om nedsættelse af myndighedsalderen fra 20 til 18 år.

I fremsættelsen siger justitsministeren ganske rigtigt, at man må vurdere de unges behov for beskyttelse mod at kunne forpligte sig økonomisk, såvel som man må se på de unges evne til selv at tage vare på deres økonomiske forhold. Nu ved vi jo nok, at nogle unge er meget modne og selvbevidste, når de er 18 år, mens andre er som børn, meget umodne og uselvstændige. Her skal altså finde en vurdering sted af behovet, og derfor må jeg spørge, om der da virkelig er et voldsomt behov for denne nedsættelse af myndighedsalderen. Er det så afgørende, at de unge, allerede når de er 18 år, f. eks. kan blive indviklet i afbetalingsforretninger, som de slet ikke kan klare, slet ikke overse, men som de uhyre let kan blive lokket ud i, og det endda på et tidspunkt, hvor de fleste af disse unge ikke er færdig med uddannelse og derfor kører småt rent økonomisk?

Når man gennemlæser alle de love, som de 18-årige efter forslaget kan komme i berøring med og få ansvar over for, så betvivler jeg mange 18-åriges evne til at kunne bære ansvar herfor, ja, til at kunne overskue konsekvenserne af deres dispositioner. Jeg mener, i modsætning til tidligere ordførere, at der i disse to år, fra man er 18 til man er 20 år, sker en kolossal udvikling, og en modning finder sted, som på bedre måde sætter én i stand til at vurdere og leve op til de krav, samfundet må kunne stille til en myndig medborger.

Jeg må altså endnu en gang spørge, om det virkelig er et påtrængende behov, eller om det er noget, vi myndige vil påtvinge de unge eller lempe over på dem. Jeg kan i den forbindelse ikke lade være med at tænke på det lovforslag, SF for nylig fremsatte om sænkning af den kriminelle lavalder for

homoseksuelle til 14 år, subsidiært 15 år, fra de nugældende 18 år. Er der behov for en sådan sænkning? Efter min bedste overbevisning bestemt ikke hos børnene, men måske hos de voksne homofile, som så straffrit kan forgrube sig på børnene. Jeg tror ikke, der er behov for disse aldersgrænsenedsættelser, og mener slet ikke, at der sker nogen skade ved at lade de gældende aldersgrænser bestå.

Vi havde jo for få år siden — det må jeg nok sige alligevel — en folkeafstemning om nedsættelse af valgretsalderen, hvilket ingen nedsættelse gav, og jeg er helt overbevist om, at såfremt det her omhandlede forslag såvel som SFs efter min opfattelse amoraliske lovforslag kom ud til en folkeafstemning, skulle det nok vise sig, at befolkningen deler vor opfattelse, at der ikke er behov for disse aldersændringer.

Vi vil naturligvis medvirke ved behandlingen af forslaget i udvalget, men ser meget skeptisk på forslaget.

Hanne Reintoft (DKP):

Vi er enige i, at myndighedsalderen nedsættes til 18 år, men vi er til gengæld også meget enige i det, der er sagt om, at den logiske følge må være også nu at gøre noget ved valgretten. De ting må hænge sammen, ellers er der ikke logik i den politik, der føres, og derfor skal også fra vores side komme en opfordring til at tage problemet op igen.

Jeg har også overvejet de betænkkeligheder med hensyn til det økonomiske ansvar, som har været fremme her, men vil henvide til det, vi fremhævede ved behandlingen af udpantningsloven, at vi mener, disse problemer ikke skal løses ved en aldersgrænse, men ved en mere sober lovgivning på hele afbetalingsområdet og for hele reklamebranchen. Mit ønske er, at vi engang kunne få pålagt reklamebranchen i det hele taget at skåne denne teenage-generation, fordi reklamepresset dér er meget hårdt og også belaster forældre og hjemmene ganske betydeligt.

Vi er tilfredse med det hensyn, der er taget til arvelovens regler om skifte. Vi mener, det er et forbehold, der viser folk et hensyn, som er nødvendigt.

Min eneste betænkelse går i og for sig på de unge, der hidtil har været underkastet børneværns-mæssige foranstaltninger. Det er